Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenje.

2. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Jezus in Jakob na poti na novo delovno mesto
2. Obisk pri starem krčmarju v nekem prenočšču
3. Razgovori o očetu v nas
4. Prihod k starem Zaheju
5. Jezus in Jakob pri gradnji dvorane
6. Notranja doživetja pod zvezdnatim nebom
7. Sobotno jutro na višini – novo notranje doživetje
8 Sledite mi v notranji sobotni mir

1. Jezus in jakob med potjo na novo delovno mesto

1 Nekega lepega jutra sta Jezus in Jakob čilo korakala, z ročnim orodjem v roki in na hrbtu skozi pokrajino, mimo mest in vasi. Dolgo časa sta hodila molče, dokler ni Jezus vprašal Jakoba: »Je končno tvoje srce utihnilo?« Jakob je odgovoril: »Še ne popolnoma! - Vendar sem že navajen, da hodim s teboj, kot da bi bil nem. -
2 Glej, moj brat Jezus, ničesar nisem pozabil, upam in verjamem. Toda, ker mi končno vendar enkrat dovoliš, da govorim in sva sama, mi, moj Jezus, dopusti, da sem odkrit in Ti povem, da so bili to hudi časi, tako za nas, kot za Tebe. Toda povej mi vendar, je bilo in je vse to potrebno? -
3 Žalost v domu, stari oče Jožef ne more skoraj nič več delati in Ti, Jezus, Ti dobri, dobri človek, še vedno zmoreš ostajati osamljen, nem in odljuden?
4 Ali si tako hitro pozabil, kaj si nas Ti sam učil? - Če prebiram svoje zapiske, moj dobri Jezus, tedaj verujem, da sedim na pragu nebes. Če pa sedaj opazujem tvoje obnašanje, pa sedim na vratih pekla in razdvojenost nad razdvojenostjo je v mojem srcu. Res je, da Ti svoje dolžnosti opravljaš bolje, kot mi vsi, vendar ne morem razumeti tega Tvojega odnosa.
5 Ko si bil še otrok, si prihajal k Svojemu Jakobu. In sedaj, ko bi se lahko še bolje razumela, sedaj se me ogibaš. - Čudim se, da oče dovoli, da bova skupaj štiri tedne živela in delala daleč od doma in da brez nadaljnjega to dovoljuje tudi Marija, tvoja mati.«
6 »Moj Jakob, ne sprašuj preveč naenkrat! Vse je moralo tako priti, ker Jaz tako hočem! In da sem Jaz izvolil tebe za to delovno potovanje, boš na koncu sam od sebe spoznal.
7 Pazi na vse! O ničemer ne razsojaj, tudi o najmanjšem ne, kajti vse ima svojo dobro podlago! -
8 In da Jaz nič več, tako kot, ko sem bil otrok, ne prihajam k tebi v življenjsko šolo,

je zato, ker tega ne potrebujem več. Dajem pa ti, moj brat Jakob, dober nasvet: Pridi sedaj ti toliko bolj pogosto k Meni in si pusti samo od Mene svetovati! Kajti v Mojem srcu živi obilno in nadvse veliko bogastvo. Kako srečen bi lahko bil ti in vi vsi, če bi se spominjali čudovitega, milosti polnega razodetja. Morali bi verovati in bi s tem pripomogli, da bi se lahko vse lažje in hitreje razrešilo.
9 Danes, moj Jakob, stojim resnično ne samo z eno, temveč z obema nogama na resničnih tleh Boga in kar je Mojzes samo občutil, Jaz vem: Ta tla so sveta! In kje sem Jaz vse to znanje lahko dosegel? - Glej, samo v tišini in samoti! Z mogočno trdno voljo sem moral Svoje srce prisiliti. Zame in za vas je slabo, da te moje življenjske potrebe nočete razumeti.
10 Zato sem tih - in sam vase zaprt.
11 Vsa žalost v Jožefovi hiši gori v moji duši. Solze nad solzami Sem prelival in bolečina nad bolečino predira Moje srce. Srce hoče biti veselo in vedro in se veseliti z vami, vendar bi bila to duhovna smrt za mnoge. O tem lažje govorim sedaj, ko sem že toliko zaprek premagal, vendar verjemi, še veliko zaprek moram premagati. Da je mati zaskrbljena in grozno trpi, je razumljivo, da pa vi mater v njenem napačnem delovanju podpirate in celo Sveto ljubezen, ki nas povezuje, zasmehujete (kajti ona Me ljubi samo kot svojega sina) je nepravično, grenko nepravično! Toda, sedaj je tudi to premagano! In sedaj prihajajoči del našega življenja bo, dokler smo še skupaj, bolj prisrčen in miroljuben.
12 Poslušaj, moj Jakob! Jaz hočem biti sedaj v tem času s teboj sam in delati. Vendar v hiši Zaheja, kjer midva delava, prepusti Meni, kot mlajšemu, razporeditev dela in pobudo. Nobenih nadnaravnih moči ne bom izvajal, kajti Moj čas še ni prišel! Najin poklic tesarja je dober in Zahej, kot rojak iz Abrahama naj postane pripravljen za delo v kraljestvu Jehove. In on naj pozneje, za vse večnosti, postane pomembna priča.
13 Res ne morem reči, tako ali tako bo to - ali, hočem to! Kajti volja ljudi Mi mora biti sveta, tudi tvoja!
14 In iz tega temelja in življenjskega načela ven - hočem vse prihodnje narediti tako, da ne bo izveden niti najmanjši pritisk. In sedaj pojdiva do naslednje vasi molče, tam pa bova tudi prespala. Torej, spominjaj se Mojih besed.«

2. Obisk pri starem krčmarju v nekem prenočišču

1 Tako sta hodila dalje, Jakob v srcu razdvojen in Jezus z zamišljenimi potezami na Svojem obrazu.
2 Po dolgi, utrudljivi hoji sta prispela do krčme. Po Judovski navadi sta si umila noge

in prosila v imenu Jehove za hrano, pijačo in prenočišče, s čimer jima je prijazni krčmar z veseljem postregel.
3 Iz sosednje sobe je prihajal divji trušč od popivajočih Rimskih vojakov, toda oba sta se delala, kot da se ju to ne tiče.
4 Ko sta pojedla in popila, je prišel stari krčmar in vprašal po njunem počutju. Jezus se je zahvalil s prijaznimi besedami in nato vprašal krčmarja:
5 »Ker si naju z dobrim namenom in dobrim mišljenjem vprašal, zato si tudi Jaz dovolim vprašati: Si zadovoljen in srečen?«
6 Stari krčmar ga je pogledal s svojimi prodornimi očmi in rekel:«Ti mladi prijatelj! Ti si pravzaprav prvi, ki me je vprašal po zadovoljstvu in če sem srečen. Vendar, če naj ti po pravici odgovorim, moram reči: Ne! Kajti skrbi nad skrbmi obremenjujejo moje srce.
7 Poslušaj te tujce, kako se izigravajo.- Kot gospodje. In brez moči moram gledati, kako bo vse nadležno, kar nam velja za tako sveto. Drugi dan pridejo templarji in če jim potožim žalost in skrbi, potem nismo dovolj molili in darovali! In kako upam, da bo naša lepa domovina zopet vredna, vsem Judom, kot prostim in srečnim ljudem, dati stanovanja in biti ljubljena in blagoslovljena od Gospoda Boga Sabaota!
8 Zdaj sem postal star in siv in kdo ve kako kmalu bom odšel domov k svojim očetom? In kako zelo sem upal na Rešitelja – Mesijo! Kako sem v tihi ljubezni za ljubezen in dobro za dobro zbiral, za Tistega, ki bi naš narod vodil iz Rimskega Babilona!
9 Pred približno 25 leti so na kamelah potovali mimo Indijski modrijani in duhovniki in nam oznanjali tu pri tej mizi in dali upanje o Enem, ki je rojen v Betlehemu. Ta naj bi bil poklican od Boga, da to deželo očisti od vsiljivcev in naj bi nosil luč v vse temne izbe.
10 Včasih smo še slišali, po letih, o tem čudežnem dečku, vendar zdaj upognjen od starosti izgubljam upanje za upanjem!«
11 »Ti, ljubi oče prenočišč, si nam več povedal, kot si hotel - potegnjen od Moje ljubezni nisi mogel molčati. Kajti Jaz ti povem, da razumem tvoje hrepenenje, tvoje upanje in tudi tvojo bolečino. Toda v mojem srcu živi trdno zaupanje. Kmalu pride rešitev! Kmalu pride čas! Seveda, ti jo boš težko doživel. Vendar pojdi k svojim gostom, ker te želijo.«
12 Vrata so se odprla in z zardelimi lici je prišel v sobo neki voditelj in pristopi k mizi, kjer sta sedela Jezus in Jakob ter ju povabil, da gresta z njim v drugo sobo, da ne bosta sedela sama. Vendar sta hvaležno odklonila in Jezus ga je potem prosil: «Sedi vendar k najini mizi! Glej, midva sva skupaj celi dan hodila in imava še dolgo pot pred seboj, zato potrebujeva mir. Toda kratek čas pa že lahko ostaneš tukaj.« Vodja

je pogledal Jezusa in mu ponudil roko rekoč: «Če te takole pogledam, se v mojem srcu nekaj zgane, kar me nad vse razveseli. To ne more biti od zaužitega vina. Ti – s Teboj bi lahko takoj sklenil prijateljstvo!«
13 Jezus je vstal od mize, mu ponudil desno roko in rekel: «Naj se ti torej izpolni tvoja želja! Sedaj, ob tej uri ti ne morem nič drugega ponuditi kot Moje prijateljstvo. Toda prišel bo čas, ko ti bo Moje prijateljstvo prineslo največjo srečo.
14 Jaz sem tak po naravi: Če kakšnega človeka priznam kot prijatelja, potem ga hočem brez pridržka osrečiti. In moja ljubezen naj bi bila kot vzhajajoče sonce, ki ovije vse v najsvetlejši blišč. In tako bodi srečen! Imenuj Me moj Jezus in vtisni si Mojo podobo v svoje srce, če si daleč in moraš izpolnjevati svojo dolžnost. Kajti glej, tudi Jaz sem tebe sprejel v svoje srce in Te hočem ljubiti in blagosloviti!
15 Celotno moje srce je napolnjeno s to eno mislijo: Kako naj naredim, da bi vsi ljudje spoznali, kako velika sreča jih čaka, če bi svoj pogled usmerili na to, da druge osrečijo.
16 Glej, ti si pogan, Jaz pa Jud. Najini srci pa ne sprašujeta: Kdo si ti?, temveč dopuščava, da privlačnost ljubezni oba ujame, da bi se midva – telesno – tudi zaradi ljubezni nič več ne ločila!
17 Jaz sem – ki sem! Moja velika naloga leži pred menoj, kot kakšna prelepa pokrajina, gledana iz gore in jasno vidim to pot, po kateri moram hoditi. Ko bo prišel čas, potem bom prisluškujočemu svetu oznanil, da je njihovo današnje napačno in nepravilno delovanje za ves svet propad. In da naj bi vsak človek delal in ustvarjal samo na sebi, da bi pretrgal vezi, ki nas vse ravno s tem »svetom« tako tesno povezujejo.
18 Mirno me poglej, moj ljubi Julius! Jaz poznam tvoje ime, toda ne od danes, že dolgo te poznam in tudi ti si boš želel, da bi me bolje spoznal.
19 Daj mi tvojo častno besedo, da boš molčal o tem, o čemer Jaz s teboj govorim in današnji dan bo za tebe postal poln blagoslova! Gledaš vendar Tistega, o katerem ti je tvoj brat toliko pripovedoval in ti položil na srce: Če boš srečal Jezusa, potem ga drži! Drži ga - če je mogoče, tako trdno, da bo postal tvoj prijatelj!
20 Res je bil moj brat Jakob, ki sedi tu, tudi priča tako velikih, čudovitih in silnih razodetij Boga. Toda tudi njemu je šlo tako, kot tvojemu bratu Korneliju: Noben od njiju v Meni še ni spoznal duha. Toda vse potrebuje svoj čas!
21 Ti pa spoznaj tega večnega Boga Judov in ga sprejmi vase. On je tisti, ki nam lahko da moč, da odstranimo vse vezi, vse nagone mračnih strasti, vse slabe slutnje in instinkte. Potem boš razumel Moje besede!
22 Vse blaženosti imajo izvor v lastni notranji hiši srca! Vendar tako dolgo, dokler strasti človeka popolnoma obvladujejo, ne more nobena resnična sreča v njem vstati!

23 Ti vprašuješ: Kako naj te razumem, moj Jezus? Jaz ti rečem le eno: Opazuj svoje vojake, kakšni so v službi in izven službe, če so preudarni ali če so polni sladkega vina. Tam boš videl potem Moj odgovor!
24 Kajti - če bi ti povedal vse, kar potrebuješ, bi ti bil v tvoji bodoči sreči na poti. Če pa boš to našel sam od sebe, potem misli na Mene in z blagoslovom te bom ščitil v borbi s samim seboj! Največja sreča človeštva obstaja v - biti brez želja! - Vendar stopnice k tej sreči ne vodijo navzgor do časti in slave, temveč navzdol do hotenja biti nič, biti pripravljen za služenje, na žrtve - in namen; biti pomočnik!
25 Ti si Rimljan, to je mož volje. Torej, imej voljo in midva se večno ne bova ločila, čeprav bova telesno zelo oddaljena.Vendar misli na to kot Jaz: Kdor ima Moje prijateljstvo, ne more biti prijatelj sveta! Kajti ves svet je puhel, gnil in bolan, bolan na smrt!
26 Zato se oborožujem za borbo proti svetu, da bi tistim, ki svoje prijateljstvo Meni namenijo, služil in pomagal do čudovitega cilja!« -
27 Sedaj pa je vstopil zopet stari krčmar in Julius je rekel:«Moj ljubi krčmar! Prinesi nam vendar še en vrč vina in dva kozarca s seboj, kajti jaz sem s tem mladim rokodelcem sklenil prijateljstvo in to morava še proslaviti.«
28 Krčmar je odšel ven, toda še pred tem je poslal dolg pogled Jezusu. - V sobi je vladalo molčanje in bilo je kot bi Juliusov izrek šele dobil življenje. Nato je zopet prišel krčmar, postavil vrč vina na mizo in hotel napolniti kozarce. Vendar je Julius rekel: »Pusti, da bom sam natočil! - Tebi, moj Jezus najprej! - Potem tebi Jakob in tebi krčmar, kot priči in sebi nazadnje!« In tako je vzel Julius kozarec v levo roko, z desnico je prijel Jezusovo levo roko in govoril: »Pridi, pusti da bomo trčili na najino prijateljstvo, vi pa dajte skupni odgovor, da naju bo duh in bistvo čiste, resnične bratske in prijateljske ljubezni povezovala tako dolgo, dokler bova človeka! - Da ne bodo mračni, žalostni časi prinesli dvome v najino prijateljstvo, temveč, da si bomo pomagali in služili v vseh časih nujnosti.«
29 Tu pa je ponovno spregovoril Jezus rekoč: »Tako naj bo in tako naj ostane naprej večno!« S krepkimi požirki so vsi trije popili, Jezus pa je pil počasi, požirek za požirkom, kot bi hotel vsako posamezno kapljico preizkusiti. Nato zaprosi Jezus: »O ljubi Julius! Sedaj pa naju pusti sama. Midva želiva k počitku, kajti s sončnim vzhodom morava dalje.« Julius ni hotel tega in je menil, da naj bi bil današnji dan izjema. Toda Jezus je ostal trden in odločen in je rekel: »Sedaj se moramo posloviti za danes. - In če Bog tako hoče, se kmalu spet vidimo!« - In Julius je vzel, ne da bi vprašal, Jezusovo glavo med svoji roki in pritisnil na čelo in usta dolg, vroč poljub.
30 »Tako, moj Jezus! S tem, da ostaneš trajno v mojem spominu, sem si vzel, kar je moja mati tako rada naredila! In tvoja ljubezen bo moja moč!«

31 Nato je pohitel k vratom, Jezus pa je rekel še enkrat: «Julius! Kar si ti Meni storil danes v in iz ljubezni, bom Jaz - v duhu - dnevno delal, če Me ne boš izgubil iz srca! - In tako te blagoslovi Ljubezen!« Stari krčmar je bil začuden in ni mogel doumeti, da Rimljan sklepa prijateljstvo z mladim Judom? - Nato je rekel Jezus: »Da! - - Verjameš ti, da med Rimljani ni človeka, ki bi mu Jaz izkazal večje spoštovanje? Popolnoma se zavedam, da nisem nobenega nevrednega osrečil s Svojim prijateljstvom. Kajti Julius nam je boljši, kot vsi tisti pripadniki templja v Jeruzalemu. In ne rečem preveč, če rečem: Raje bi Svojo ljubezen in prijateljstvo poklonil desetim drugače verujočim, kot enemu duhovniku iz Jehove hiše!
32 Ne dopusti se zmesti! Bodi preudaren in dobrotljiv, potem bodo tudi tvoje oči gledale Zveličanje, ki služi ljudstvu! In tako gremo sedaj k počitku.« -
33 S tem je bil zaključen pomemben dan na poti k čudovitemu cilju!

3. Razgovori o Očetu v nas

1 Zgodaj - ko so se pojavili prvi sončni žarki - sta se oba sopotnika že znašla v sobi pri starem krčmarju, ki si ni pustil vzeti, da bi tema redkima gostoma ne podal roke v slovo. In tako so sedeli pri zajtrku. Iz kuhinje se je slišalo petje Davidovih psalmov iz grl drugih hišnih prebivalcev.
2 Tedaj pa je rekel stari krčmar: »Dragi mladi prijatelj! Oprosti meni, staremu možu, ker vas jaz v vaši mladosti ne razumem! Kako ti je bilo mogoče z našimi sovražniki, ki so pogani, skleniti prijateljstvo? Skoraj nemogoče je verjeti, s kako lahkim srcem z drugimi občuješ! Svojega brata pa komajda opaziš? Resnično te ne razumem!«
3 »Moj dragi krčmar! Ti zvesti, pravični mož! Mogoče poleg mojega krušnega očeta Jožefa ne obstaja noben drugi, ki bi bil takšen, kot si ti. Toda tole pa dovoli, da ti povem: O resničnem življenju nimaš nobenega pojma, da ne govorim o vedenju! Glej, kar delam in kako delujem jaz, je iz življenja ljubezni iz Boga! Kar pa ti delaš, je posledica otrplega Zakona!
4 Moj življenjski cilj in načelo je: Osrečiti - in se v sreči drugih sončiti! -
5 Vse, kar je ustvarjeno, je določeno za srečo ljudi. Človek pa potegne mejo, se bogati na stvareh, ki naj bi služile vsem ljudem in tako so nastale razlike, kjer nekdo nima smisla za duhovne lepote in se v čutnem užitku brez škode drži, drugi pa zaradi skrbi in žalosti ne more zbrati veselja za lepoto. Jaz pa ljubim vse, kar je lepo in želim narediti vse, kar ni lepega, tudi lepo.
6 V prsih tega vojaka vidim lepo dušo. Za to imam čut in smem misel ljubezni, kot življenje iz Boga, položiti vanjo, ki bo nekoč v lepoti bleščala po milosti Boga.
7 Tudi v tebi vidim zahtevo po tem, toda to se ne more uresničiti. Tvoja misel je

usmerjena drugam. Nejevoljno služiš Rimljanom in jih imaš za sovražnike Jehove. Jaz pa ti iz Mojega duha povem: Boljšega glasnika si sploh ne morem misliti, kot zatirane tuje posadke. Oni vendar držijo tempelj nazaj pred nazadovanjem, kar bi sigurno vodilo v poganstvo. In marsikateri bo prisiljen razmisliti o tem, zakaj in čemu!.
8 Vsi pravični in preudarni Judje so prijatelji Rimljanov in zahtevajo brez dvoma pri njih priznanje večnega Boga! Rimljani ne napadajo Boga in Božjo službo in trezno razmišljajo o vseh dogmah in zakonih templja in njihovih napačnih lažnih namerah.
9 Zato se potrudi, da boš vse rad in prostovoljno naredil, kar Bog dopusti in življenje bo ostalo v tebi. Zbudil se boš iz svojega dolgega spanja in spoznal znamenje našega časa.
10 Poglej Mene: Jaz, po letih veliko mlajši, poznam to življenje bolje kot ti, pa če bi ti zbral tisoč let zemeljskih izkušenj, kajti Jaz sem z duhom, ki je tebe in vse stvarstvo pustil stopiti iz Sebe ven v bivanje. v najgloblji povezanosti, In če Jaz danes, kot preprost rokodelec še rabim kruh in zaslužek, bo, ko pride Moj čas, to vendar oznanjeno vsemu navzočemu svetu: Da je nebeško kraljestvo prišlo k njim. Če bi znal ceniti, da Jaz kot gost bivam sedaj v tvoji hiši, bi bil nad vse blažen. Toda to boš ti spoznal šele nekoč v mojem kraljestvu. Najina pot gre dalje, toda zapuščava ti najin blagoslov Ljubezni. Poskusi Me v svoje srce sprejeti tako, kot sprejemaš vsakega svojega otroka, potem ti bodo leta, ki jih imaš še pred seboj za preživeti, postala sončni večer in ti boš srečen v spominjanju, da si bil skupaj s Tistim, ki Ti lahko pripravi srečo za večno. In sedaj hočeva iti dalje v imenu Jehove. Božja ljubezen in blagoslov naj ostanejo z vami.«
11 Hitro sta odhitela z molitvijo v srcu naprej, še preden se je stari krčmar dobro zavedal vseh Jezusovih besed.
12 Na nekem ovinku ju je čakala truma dobro urejenih vojakov in ko sta se približala, stopi vodja naprej in ju pozdravi. Jezus in Jakob se zahvalita vojakom za pozdrav in nato pride Julius, kajti on je bil tisti, ki ju je čakal in ju prosi, da sprejmeta njegovo spremstvo, ker njegovi podložniki vadijo samo korakanje in se jim ni potrebno ozirati na cilj.
13 Jezus je pokimal z glavo in Julius je dal povelje za nadaljevanje potovanje. On sam pa se je pridružil Jezusu in Jakobu. Jezus je ponudil Juliusu roko rekoč: »Sprejmi zahvalo, ker si včeraj zvečer ukazal svojim vojakom, da si poiščejo prenočišče, ker Jaz, kot tvoj prijatelj potrebujem nujno mir in počitek. S tem si Mi izkazal veliko delo. Sebi pa boš izkazal tisočkratno delo, če boš ta ukaz miru obrnil v svojo notranjost! Ali lahko to razumeš?« -
14 »Da - in ne - moj najljubši Jezus, kajti pomen tvojih besed me vodi v moje notranje življenje. Jaz pa še ne vem prav dobro čemu? -

15 Glej, vsa moja vzgoja je bila usmerjena v to, da bi iz mene naredili moža z izobrazbo, častjo in sposobnostjo opravljanja svoje službo. Da sem v vsem kolikor mogoče pravičen, da se izogibam greha in hudobije in priznam močnejšega. S tem imaš mojo sliko. Če pa imaš ti še kaj, kar bi lahko dodal, te prosim, kot svojega prijatelja, goreče za to.« -
16 »Ljubi Julius! Jaz te poznam in to že zelo dolgo! In ker vem, kaj vse se v tebi odigrava med dolžnostjo in častjo in ker poznam tudi tvojo dobro in odkritosrčno voljo, sem se ti zato pustil najti. In če verjameš, da je bilo najino srečanje slučajno, Ti moram povedati, da slučaj ne obstaja, temveč samo življenjska vodenja! -
17 Jaz te potrebujem, ker poznam tvojo voljo! Ti si mi prikazal svojo vzgojo in tako dopusti tudi ti Meni povedati Mojo.
18 Od najzgodnejše mladosti vem za Svojo misijo! Strog in pravičen je moj krušni oče in vselej se trudi izpolniti Mojzesovo postavo. Tako sem se tudi Jaz zavedal: Postavo je treba izpolniti!
19 In tako se je razrešilo v otroški poslušnosti in z železno energijo marsikaj v Meni, kar se bo tebi zdelo nerazložljivo. Tako se je v Meni povezal Moj Duh z Duhom vsega življenja. Toda v Sebi sem videl tudi velike napake (vse kar je bilo še povezano in zvezano), ki so Mi še preprečevale, kot popolnoma prostemu človeku, združitev z Bogom v Sebi.
20 Tako sem živel življenje navznoter. - Na zunaj sem opravljal svoje dolžnosti do vsakogar. Toda notranje sem že dolgo razrešen in razvezan od zemeljskega bivanja. Danes pa mi namigujeta zmaga in plačilo. In bolje in čudovitejše ne zna noben knez plačevati, kot sem Jaz plačan skozi Boga. Kajti čeprav sem prebivalec te Zemlje, nosim vsa nebesa, vse čudovitosti, vso moč in vse življenje - v Sebi! -
21 Počakati moram samo še kratek čas na klic Mojega nebeškega Očeta, ki mu hočem, ko bo prišel čas, takoj slediti. Ne vprašuj po tem, ti boš to kmalu izvedel, potem pa ti bo marsikaj jasno, kar ti danes še ne smem povedati. Bodi prepričan! Nikoli se ne bom uprl proti Zakonu in templju. Toda vsem ljudem pokazati, kakšen naj bo človek in kako mora živeti bo Moja najsvetejša naloga!
22 Človeštvo postaja bolj in bolj mlačno - (zastrto). Tu poganstvo, tam služenje bogovom, tu spet praznoverje in tam nevera! To je v velikem zunanjost ljudi. Zraven se doda pa še pohlep in vladoželjnost, povezana z veliko sprijenostjo. Povej, moj Julius, bi lahko molčal, če bi bila v tebi resnica in luč, moč in zavest in poleg tega še duh, ki te žene, kot je pognana voda iz enega izvira? -
23 Ti govoriš v sebi: Ne! In zato ti povem: Jaz ne morem in tudi ne bom molčal, temveč se brez zadržka postavil v službo Svojega nebeškega Očeta, ki v Meni živi in Mi vse razodeva!

24 Toda brez njegovega Duha nisem nič več kot ti. In tudi ti lahko svojega duha razvežeš od dušno preteklega bitja, da ti bo s tem, ko bo razvezan, lahko služil in ti pokazal življenje v vsej njegovi obilici.«
25 »Moj Jezus! Kako morem vse to tako hitro dojeti in tako pravilno razumeti? - Kar sem s teboj v teh pičlih urah doživel, je meni preveč novo in nedoumljivo! - Kajti po tem Ti nisi več slaboten majhen človek, potem si odposlanec Tvojega Boga?! - Jaz pa potem ne morem prav razumeti, zakaj se izogibaš templju, ko je bila Tvoja mati vendar vzgojena v templju. (Čeprav je zaradi svoje nosečnosti prišla s templjem v največje nasprotje!) -
26 Glej, tudi jaz sem o tem obveščen preko Kornelija in zelo veliko bi dal, če bi lahko ostal vedno pri njem. Z iskreno naklonjenostjo mi je pripovedoval čudovite stvari o Tebi, ki jih skoraj nisem mogel verjeti, toda potem so poročila izostala. Kako se bo veselil, ko bo slišal, da si ostal isti. On Ti bo vedno ostal zvest, ves čas svojega življenja.
27 Pripoveduj mi dalje o Tvojem Očetu, ki živi v Tebi. Povej, ker ne razumem: Kdo, kaj in kje je Tvoj Oče? Ga lahko tudi jaz vidim ali pa se skriva za *Fatumom,* za katerim se skrivajo naši bogovi? Prisrčno bi te prosil, da bi me osvobodil teh mojih nejasnosti, da bi se te naučil popolnoma razumeti, da bi lahko vse to odložil, kar sem dolga leta nekoristno negoval.«
28 »Da, moj ljubi Julius, sprašuješ me po marsičem. Vendar ne vem, če te bo moj odgovor zadovoljil? - Jaz v Svojem Duhu tega še nočem raziskati. Zato poslušaj! Moj Oče od večnosti do večnosti - je Duh vsega življenja iz Boga in se imenuje: Večna neskončna ljubezen.
29 Ljubezen tvoje matere do tebe, povej Mi, Moj Julius, kdo, kaj in kje je bila? Ona je bila prav tu, kot sveti, nevidni nagon, občutek in občutek veselja in je živela samo v srcu tvoje dobre matere. - In kar ta ljubezen hoče, izpolnijo in prinesejo roke, noge, oči, ušesa in usta.
30 In tako živi ta sveta ljubezen v meni kot ŽIVLJENJE polno sile in ZAVESTI! In kar so bile pri tvoji materi roke in noge in vsi drugi udje, sem Jaz v lastni osebi. Samo tam vodijo udje voljo mehanično, medtem ko Jaz to delam in bom vedno delal zavestno in prostovoljno!
31 Si to sliko razumel? Ti sicer kimaš z glavo, vendar živi dvom v tvojem srcu, kajti preveč nov je pomen celotnega Mojega govora.
32 Ti si slišal o Bogu Judov, ki naj bi prebival v templju, v Jeruzalemu in skozi svetel plamen izkazoval svojo prisotnost. Poznaš pa tudi vse goljufive manevre templja in se čudiš nad neumnostjo Judov, nikoli pa nisi mislil na svoje lastne neumnosti?! - Jaz mislim drugače - in sigurno vem za vse! Zato bom pričel pri tebi! Sprejmi vsako

besedo od Boga v svoje srce! Misli! Vsaka beseda je en kristal! Spoznan in varovan je kristal čudovita posest. Če pa pade na tla, ga ne moreš samo izgubiti, temveč se lahko tudi razbije in izgubil si ga za vedno!
33 Samo kdor Mojo besedo sprejme in po njej uredi svoje življenje, ta bo spoznal kdo je Moj Oče in kaj je On in kaj hoče! Živi pa On lahko samo v srcih tistih, ki mu voljno sledijo kot v istem Duhu! On je od večnosti do večnosti! In ta Duh se imenuje Ljubezen! – Ljubezen! – Ljubezen!
34 Jaz, kot Človekov Sin, sem izvoli obleko ljubezni. Skozi zvestobo in vestnostjo v sprejemanju in izpolnjevanju Njegovih zapovedi sem se obogatil na duhu ljubezni, tako da v Mojem srcu ne živi nič drugega kot ta Moj večni čudoviti Oče!
35 In kot zvesta priča Njegovega bitja ti ponovno ponujam roko za lastno bratsko zavezo. Glej, Jaz ti pravim, Jaz te potrebujem. Sedaj Me spoznaš kot Tistega, ki hoče oznanjati resnično življenje Boga v ljudeh, tu pa te prosim: Varuj ti Moje, ker jaz tega iz Božje moči v Sebi ne smem! Glej, ogibati se hočem Nazaretu in vseh mest, kjer sem, kot otrok in mladenič prebival, da ti prebivalci nebi bili prisiljeni sprejeti nekaj, čemur njihova notranjost še nasprotuje! Vendar boš to prošnjo zlahka izpolnil, ker boš v prihodnosti velikokrat tam. Tudi ti, moj Julius, ne sprejmi nič, kar tvoje srce ne more pritrditi! Sploh pa išči v prihodnosti vse v sebi in v sebi boš našel Mene, tvojega Jezusa, tvojega prijatelja in brata!
36 Mi se moramo ločiti, kajti tvoja služba in tvoja dolžnost zahtevata druge poti. Toda vseeno misli na Moje besede! Oživi jih v sebi iz temelja ven. In osvobodil se boš vseh dvomov! Ne išči Me drugače, kot samo v sebi! Pusti Mojo podobo in Mojega duha vstati v sebi in ti lahko verjameš – Meni! In v prijetni obliki – načinu, boš tudi ti lahko kmalu komuniciral z Mojim Očetom, tako kot Jaz z njim komuniciram! Naj bo dovolj za danes! Na povratku v najino domovino pa te bom zopet srečal. Kajti Moj čas še ni prišel. Pokliči svoje vojake, da bodo mirovali in jih bom ob mimohodu lahko blagoslovil. In tako bodi blagoslovljen iz moči večne ljubezni od tvojega Jezusa. Amen.«
37 Nato sta oba nadaljevala pot in v kratkem času sta se izgubila pogledom Juliusa in vojakov. Julius pa je spregovoril svojim vojakom: »Videli ste človeka, ki je postal moj najboljši prijatelj. Iz tega človeka izvirajo tokovi sreče, resnice, luči in moči in On bo za silni blagoslov! Vtisnite si v spomin Njegovo podobo, Njegovo postavo! On je poslanec Boga Judov in tudi nas vse ne bo zaničeval, temveč nas bo po njegovem pričevanju ljubil. Obrnimo se zopet nazaj.«
38 Medtem pa sta Jezus in Jakob potovala proti njunemu cilju. In brez počitka in miru, brez pogovora z usti, toda toliko bolj s srci, sta prišla, gnana z močjo Gospoda, ob sončnem zahodu na njun cilj.

4. Prihod k starem Zaheju

1 Stari Zahej je gosta pričakoval in ko sta prišla, ju je hitro pogostil, da sta se okrepila od poti.
2 Po končanem obedu si je Jakob zaželel počitka, Jezus pa se je želel s svojim gostiteljem in delodajalcem še malo pogovoriti, zato je rekel Jakobu: »Dovoli, da ti pokažejo našo sobo in lezi k počitku. V dveh urah ti bom sledil.«
3 Stari Zahej jima je pokazal sobo za počitek. Jezus je ostal še z njim, da bi se pogovoril o delu, ki ga je potrebno še opraviti. Strinjal se je z Zahej-em, da bi velika dvorana kot prizidek k prostorni hiši rešila dosedanjo prostorsko stisko.
4 Lesa je bilo veliko in tudi nekateri delavci in hlapci so bili na razpolago. Ko pa sta se začela pogovarjati o zaslužku, je Jezus rekel: «Ti, Moj ljubi Zahej, naj ostane pri tem, kar sta se dogovorila z Jožefom, mojim krušnim očetom! In tako naj bo na novo zaključena naša pogodba.«
5 Nekaj časa je tekel pogovor še o poslu, potem pa je Zahej vprašal po Jožefu, bratih in čudežnemu dečku. Jezus se je nasmehnil in rekel: «Da, vsem gre dobro. In dobro narejeno je vselej, če se izpolnjuje volja našega Gospoda. Jožef je sedaj utrujen. Breme let pritiska na njegova pleča in hrepeni po svojih očetih. Marija je zdrava, kot bi bila mlajša in v izpolnjevanju svojih dolžnosti je res nihče ne more posnemati. Bratje opravljajo svoje delo tako dobro, kot je le mogoče. In čudežen deček? – je davnaj minul, ker nikoli ni bil. Če bi vsi prijatelji in sosedje do Jožefa ohranili svojo zvestobo samo s tem, da bi molčali o Njem, razne zgodbe in pravljice ne bi krožile naokrog in staremu Jožefu bi bila prihranjena marsikatera borba in preizkušnja vere. Saj je na žalost skoraj vedno tako, da je vse vzvišeno umazano in kar je nizkega, pa se predstavlja kot zlato pred veliko radovednostjo med ljudmi.
6 Vidva z Jožefom sta bila vendar tako dobra prijatelja, toda koliko let se nista videla? Ti bi zelo veliko pridobil, če bi ostal povezan z Jožefovo hišo. Sedaj pa ne govoriva več o tem. Jutri zvečer se bomo lahko dalje pogovarjali o tem.
7 Eno prošnjo imam še do tebe, tudi v imenu mojega brata: Pusti nama v svoji hiši, dokler bova tu, največjo prostost, ker sem navajen zgodaj zjutraj biti eno uro sam! In če bi bila ob večerih, pri večernem blagoslovu odsotna, nama opraviči, ker oba pri pogledu na čudovito sozvezdje ustvarjava ure polne miru. V Jožefovi hiši zaradi tega ni nikdar nastal nesporazum, v tvoji hiši pa se tudi počutim kot doma.«
8 Jud se je strinja in vprašal, ali bi lahko šel tudi on kdaj pa kdaj zraven, kar je bilo takoj z veseljem sprejeto.

5. Jezus in Jakob pri gradnji dvorane

1 Sledili so dnevi napornega dela, vendar je pred soboto in na soboto vladal v hiši

Zaheja največji mir. Njegov sin, ki se je tudi imenoval Zahej, je prišel domov k staršem na obisk in se zelo razveselil napredka pri gradnji. Očetu je rekel: »Samo z dvema tesarjema je to resnično bleščeč dosežek in kako edinstveno delo. Vsekakor je bilo dobro, da smo delo naročili pri Nazarencih.«
2 »Da, sin moj, prav imaš! Ne morem ti povedati, kako rad sem v družbi z njima. V glavnem pa je mlajši tisti, ki je največ naredil! Pri njem sem našel samozavesten nastop, izjemno skromnost in izredno izobrazbo, kakršne ne najdeš niti med najbogatejšimi. Največje zadovoljstvo mi prinaša že to, da ju lahko opazujem.« -
3 »Da, kje pa sta danes? Sta v Sinagogi?« -
4 »Tega pa ne vem, kajti oba sta že zgodaj skupaj odšla in verjetno se danes ne bosta vrnila, ker je starejši vzel s seboj kruh in vino. Sploh pa sta mi oba dan za dnem večja uganka. Ali misliš, da se med seboj pogovarjata! Nobene besede, nobenega tona, samo kakšen vesel, veder smehljaj. Tudi kdaj kakšen stisk roke, kot dva zaljubljenca in dalje ne vidiš nič, slišiš pa tudi čisto nič.«
5 »Toda oče, ali je to mogoče? Saj se vendar morata nekako sporazumevati? Poglej vendar samo pristno delo, tu vendar ni delal vsak po svoji glavi. Veš kaj? Naslednjo soboto ju povabi k sebi, tudi jaz bi ju rad spoznal. Zelo radovednega si me naredil. Vendar sedaj ne govoriva več o tem.« -
6 Pozno sta se Jezus in Jakob vrnila domov. Obiskala sta dobrega prijatelja, ki mu je Jezus nekoč izkazal dobro delo.
7 V naslednjih dneh se je zopet veliko delalo. Na predvečer sobote je Zahej sam prosil, naj vendar jutrišnji dan, soboto, preživita v njegovi hiši, ker bi ju rad spoznal njegov sin, ki živi drugje.
8 Jezus je rekel: »Da, moj ljubi Zahej! Tudi midva bi se rada seznanila z njim. Že štirinajst dni sva tu in smo se vendar komaj videli. In veš. Od videnja bo zahtevana povezava.
9 Vsekakor imam dober vzrok, da svojo zahtevo potegnem nazaj. Vendar me toliko bolj veseli, da se tudi sami med seboj bolje spoznamo. Pusti naju, da bova gotova. V osmih dneh bova tako daleč da bova potem lahko počivala in skupno si hočemo nadalje služiti z darovi, ki jih je večni Stvarnik vsakemu podaril.
10 Vendar bova danes zvečer šla še na grič in se tam okrepila pod lepim zvezdnatim nebom.«

6. Notranje doživetje pod zvezdnim nebom

1 Vsi trije so šli molče proti bližnjemu griču in prostor so si vzeli pod nekim drevesom. Nekaj časa so gledali in poslušali, kako so si ptiči voščili lahko noč. Potem

pa je postalo vse tiho in hitro je napočila noč. Vzhajajoči mesec je razširjal motno svetlobo, nebo pa se je prečudovito svetilo.
2 Tedaj je Zahej spregovoril: »Dvainsedemdeset let že prebivam na tem koščku zemlje in še nikoli mi ni prišlo do zavesti, kakšno lepoto ponuja nočno nebo.
3 Še nikoli nisem videl neba tako, kot danes. O Gospod! Kako lepa so Tvoja dela, da bi se na njih veselili in v tej lepoti pridobili predokus, kako si Ti zgradil Svoje duhovno nebo!«
4 Tedaj je Jezus spregovoril: »Moji ljubi! Tako lepo, kot sijejo zvezde, tako mirno in tiho kot veder, lep večer in tako harmonično kot delujejo vse čudovite zvezde na naša srca, tako je bil ustvarjen človek. Kaj so vse tiste čudovitosti v neskončnem vsemirju proti neslutenim in nevidnim v lastnem srcu!
5 Tako kot v miru in v svetem redu ena zvezda služi drugi s svojo svetlobo in skozi to spočenja življenje, tako naj bi ljudje služili drug drugemu s sveto dedno zasnovo iz nebes, pri čemer je mišljen vsak človek.
6 Potem bi bila naša Zemlja še več kot paradiž! Bila bi kraj in prostor, kjer za največjo srečo (blaženost) nebi obstajal noben izraz več!
7 Zato zaprimo naše oči in trdno zaprimo tudi naša usta in glejmo navznoter, da bodo v našem srčnem - nebeškem šotoru vzšle tudi nam zvezde in se bomo tega veselili!«
8 Nastala je dolga tišina. - Toda naenkrat je pričel Zahej govoriti: »Čudež nad čudežem doživljam sedaj! To je, kot , da nisem več na Zemlji, temveč na neki od teh lepih zvezd.«
9 Tedaj pa mu je rekel Jezus: - » Tako naj bo!« - In tako so sedeli ti trije možje, kot bi zaspali, samo redki, globoki vzdihljaji so kazali, da so še budni.
10 Nato je spregovoril Jezus: »Vstanita in pustita, da gremo v hišo, da se stari oče Zahej ne bi prehladil v nočnem hladu!« In tako so šli molče nazaj proti domu.
11 Tam so že vsi odšli k počitku, ker so se že pripravljali na soboto, ko se ni smelo opravljati nobenega dela.
12 Ko so prispeli v sobo, so se vsi trije sprostili in Zahej je začel govoriti: »Da, moji dragi prijatelji in predvsem Ti, moj ljubi Jezus, pojasni mi vendar današnje doživetje! Nisem vedel, ali sem buden, zato verjamem, da sem sanjal! Vendar so bile sanje tako čudovite!«
13 Tedaj je spregovoril Jakob: »Pripoveduj vendar o svojem doživetju, da bom lahko tudi jaz čisto jasno vedel.« Jezus je prikimal, da se strinja.
14 »Da, dopusti mi, da povem.« je pričel Zahej. »Bil sem na nekem visokem hribu, na najnižji konici, kjer še za enega ni bilo prostora. V veliki daljavi sem zagledal pokrajino, neverjetno lepo, z ladjami in čolni na morju. Razveselil sem se prelepega razgleda, tedaj pa je sonce kar naenkrat zatemnilo. Postalo je tako temno, kot, da bi

se bližala velika nevihta, zato sem se hotel vrniti.
15 Toda nazaj nisem mogel, ker je bilo prestrmo in nobene poti ni bilo videti. Postalo mi je tesno pri srcu in skrb zase in za moje življenje sta me delala vedno bolj nemirnega. In vendar ni bilo nobenega izhoda! Vse bolj se je temnilo in v strahu sem začel klicati na pomoč in moliti.
16 O Jehova, stoj nam ob strani! Ne zapusti nas! Kajti tu grozi propad. Čeprav sem bil sam, sem pri molitvi in prošnjah mislil tudi na vas. In vedno bolj prestrašena in proseča je bila moja molitev. Rad bi se spustil na zemeljska tla, vendar si nisem upal, ker je bila konica, na kateri sem stal, premajhna. Zdelo se mi je, kot da se nekje v daljavi bliska, toda videti nisem mogle drugega, kakor temo. Ko pa nisem več videl izhoda, se je prikazala lepa, majhna bleščeča zvezda, takšna, kot jo skoraj dnevno vidimo na nebu. Približevala se mi je in čim bliže je bila, večja je postajala in okrog mene je bilo tudi vedno svetleje.
17 Prihajala je vedno bliže in bliže in njena luč je postajala tako svetla kot sonce. Bila je že čisto blizu in zazdelo se mi je, kot, da bi postala svetlo sijoč oblak, ki prihaja vedno bliže., Hotel sem zakričati, toda nisem mogel. Občutil sem vajino bližino, pa vendar nisem mogle dati nobenega znamenja. Tedaj, kar naenkrat, pa je oblak šel skozi mene. Stal sem sredi njega in upal, da bo odšel naprej. In takrat sem opazil, da to ni noben oblak več, temveč sem naenkrat stal v vrtu. Vsa luč in vse, kar je bilo tujega, je izginilo. Znašel sem se zopet nekje na Zemlji, pa vendar mi je bilo vse tuje in neznano.
18 Pogledal sem okrog sebe in se začel premikati naprej. Zdelo se mi je, kot, da bi imel krila, tako hitro sem lahko hitel. Hitel sem daleč naprej in - vendar - brez cilja!
19 Prečudovite lepote sem videl na svojem potovanju in neslutena blaženost je prešinila moje srce. Toda naenkrat mi je postalo tesno - bil sem čisto sam. Zaradi tega občutka sta blaženost in tudi občutek za lepoto prešla.
20 Pod nekim palmovim drevesom, ki je bilo neizmerno visoko in močno, sem se usedel in pričel razmišljati o svojem položaju. Tedaj sem v majhni oddaljenosti zagledal žuboreti čisto majhen potoček. Odšel sem tja in videl in poskusil vodo. Prijala je kot najboljše vino, zato sem pil še enkrat z obema rokama v dolgih požirkih in zopet je moje srce napolnil občutek blaženosti. Končno sem bil s samim seboj tako daleč, da sem se obrnil na Jehovo. Pokleknil sem in poln spoštovanja dal duška svojemu srcu. Zahvalil sem se za dobra dela in prosil za spremembo svojega položaja, kajti živeti v čudovitem paradižu in biti sam? Povejta, ljuba prijatelja, to bi bilo prehudo trpljenje!
21 Potem je naenkrat prihajala iz daljave neka oseba in vesta, kdo je bil? - Ti Jezus, osebno si bil to! Vendar je bil Tvoj obraz resnejši, Tvoja brada je bila večja in sploh

Tvoj prihod veliko bolj spoštljiv, kot sedaj. Prišel si do mene, mi ponudil roko in rekel: ¨Da, Zahej, tvoja prošnja bo uslišana! Vendar moraš ta svoj svet sam oživeti in obljuditi! In zato ti hočem pokazati pot! Jaz, Jezus iz Nazareta, človekov sin, po notranji ljubezni pa Božji sin!¨
22 Nato sem zaslišal: - ¨Vstanita vendar - in dopustita, da gremo v hišo!¨ Tedaj sem odprl oči, videl, da sem med vama in vse je bilo zopet po starem. To je resnično zvesti opis mojega doživetja, kdo od vaju mi lahko da pojasnilo, ki bi me zadovoljilo?«
23 Tedaj je rekel Jezus: »Ljubi Jakob! Povej še ti našemu prijatelju in hišnemu očetu svoje videnje!« -
24 »Tebi predvsem, o Gospod in Bog Jehova Sebaoth bodi hvala in zahvala za ponovno tako čudovito, milostno razodetje!
25 Znašel sem se tu na tem griču in gledal čudovite zvezde. Zdelo se mi je, kot da sem dvignjen od Zemlje in nošen z rokami tako mehko in pritisnjen sem bil na prsi nekega bitja, ki ga še nisem mogel spoznati. Tedaj je to bitje spregovorilo: ¨O, ne boj se, ti zvesti hlapec in pastir našega zvestega Boga, ki je sprejel meso in kri, enako, kot ti. Ponesel te bom v tvojo čudovito lepo hišo, da se boš lahko sončil in krepil po lastni meri!¨ Tedaj pa nama je prišla nasproti ena izmed milijard drugih zvezd. Hitela sva proti njej. In v par trenutkih nisva bila samo tam, temveč na zvezdi, ki je predstavljala velik in lep svet. Velikanske palače, vse mogoče krasote, vsake vrste razsipnega bogastva je bilo videti. Ceste so bile sicer ozke, vendar svetle, z zlatom in srebrom prevlečene. In ljudje! Kako lepil! Res preprosti, z nežno belim plaščem in pasom okrog telesa! Žene in dekleta so nosile iste obleke in samo v laseh zlati obroč posejan z rubini. Tako so nama prišli nasproti in pozdravili s čudovitim dobrodošlim petjem. Kamorkoli so pogledale najine oči, samo veseli, srečni in blaženi ljudje. In klic je zadonel iz sredine mnogih, mnogih, mnogih. ¨Dobrodošli tisti, ki prihajajo. v imenu Gospodovem!¨
26 Nato je nastala velika tišina. - Pevski zbor s harfami in drugimi inštrumenti se je postavil pred nas in pesem ali psalm je zadonel tako nežno in lepo, kot v svojem življenju še nisem slišal. In pomislita, tedaj sem pozabil pogledati tistega, ki me je na svojih močnih rokah prinesel tja in naenkrat je izginil! -
27 Nič mi ni ušlo iz pogleda, kajti ta nova in čudovita lepota je ujela vse moje misli. Tedaj pa je prišel neki starejši mož zelo lepega videza k meni, noseč v desni roki kozarec in mi rekel: ¨ O Gospod te svoje hiše! Bodi nam dobrodošel v imenu Gospoda! Toda ne odkloni pijače kot potrdilo naše ljubezni do tebe! Hrepeneče te čakamo, dokler ne prideš! Vemo, da tvoj čas še ni prišel, da moraš še izpolniti sveto službo ljubezni na velikih Božjih delih! Vendar, okrepi se, da bomo tudi mi okrepljeni

po tvoji ljubezni do nas!¨
28 Vzel sem kelih in pil, tedaj pa se je moja notranjost napolnila, hotel sem zaklicati. Tedaj pa sem, ljubljeni Jezus, zaslišal Tvoj glas: ¨Pusti nas oditi v hišo!¨ In zopet sem bil resnični Jakob, kot sem bil prej!«
29 Oči starega Zaheja so postajale večje in drug za drugim je stresal z glavo in nato rekel:
30 »Poslušajta! Če bi se to zgodilo s pristnimi stvarmi? - Meni je vse to nerazumljivo!« -
31 Tedaj je rekel Jezus: »Moja ljuba, zvesta prijatelja! Da, ti dragi hišni oče, to je vse v redu! Samo novo je za tebe to doživetje! Glej, ko si ti, Zahej, svoje misli izključil, se je začelo tvoje naravno zmerno bitje oddaljevati in si ugledal v ustreznih predelih svoje notranje življenje. Visoka gorska konica predstavlja tvoje pred Bogom pravično življenje. Toda lepota tvojega naravnega sveta ne zdrži predora v tvoj resnični duhovni svet.
32 Ne, zvezda ni prišla k tebi, ti si bil potegnjen k njej in si bil seznanjen s svojim resničnim notranjim svetom, ki ti bo nekoč večna domovina. Vse lepote tvojega notranjega sveta so posledica tvoje pravične in modre miselnosti in ker se trudiš izpolnjevati Mojzesovo postavo, ti je bil ta tvoj novi in resnični lastni svet sposoben v zahvalo ponuditi pijačo. Da pa nisi naletel na nobenega prebivalca, je zato, ker nisi nikoli v vsem svojem življenju v čisti nesebični ljubezni prestopil nad postavo. - Ti si daroval in veroval, da si storil dovolj. Zato sem tudi prišel k tebi, ne samo v tvoj duhovni svet, temveč tudi v naravni, da ti pokažem pot, ki vodi k življenju iz Boga, ter resnični sreči in blaženosti!
33 Glej, biti srečen, se imenuje srečnega narediti. In z nepravičnim bogastvom omiliti solze, pomagati in dajati podporo. Vsak blagoslov iz hvaležnega srca bo za enega prebivalca tvojega notranjega sveta, ki ti bo večno hvaležno služil in za tvojo srečo skrbel!
34 Sedaj pa ti hočem reči samo še to: Temu lahko verjameš in svoje nadaljnje življenje po trem urediš, lahko pa tudi še naprej živiš po starem. Kajti ne rečem ti: stori tako ali tako, delaj to ali to! Ne! - Tvoje lastno srce se mora strinjati in poteg ljubezni ti bo prinesel jasnost. -
35 Tebi brat Jakob pa mi ni treba reči drugega kot: Izvršuj dalje svojo dolžnost in molči še naprej pred vsemi.
36 In sedaj gremo k počitku. - Lahko noč! - Božji blagoslov naj bo z vami!« - Jezus se je priklonil pred starim hišnim gospodarjem in zapustil z Jakobom sobo.
37 Stari Jud je ostal sedeč pri mizi in dolgo premišljeval o vsaki Jezusovi izrečeni besedi in sam pri sebi mrmral nerazumljive besede. -

38 Potem je končno vstal in si rekel: »Najprej se moram pogovoriti s svojim sinom, sedaj pa grem tudi jaz k počitku.« - Ni pa našel niti minute okrepčilnega spanja.

7. Sobotno jutro na višini - novo notranje doživetje

1 Minile so ure in kot prvi je bil na nogah Zahej, da bi na sobotno jutro znova pričakal oba prijatelja. Ni mu bilo potrebno dolgo čakati, ko so se odprla vrata in Jezus in Jakob sta stopila v sobo. Bila sta presenečena, da vidita starega moža že budnega in po pozdravu jima je povedal, da ni mogel spati, ker je bila njegova notranjost preveč razburkana.
2 Tu je Jezus rekel: »Da, ali nisi poklical Boga Gospoda, da bi ti odvzel vznemirjenje?
3 On osuplo pogleda Jezusa in reče: »Da, mladi prijatelj, ali sem to mogel storiti? Vse moje misli so bile usmerjene samo v moje doživetje in mi sploh niso dopustile, da bi jasno razmislil, dokler se nisem odločil, da o tem povprašam svojega sina. Sedaj pa, ko sta vidva tu, mi je bolje. Toda dovolita, da zaužijemo zajtrk!«
4 Toda Jezus je to odločno odklonil in rekel s prijaznim glasom: »Ali naju ne boš zopet spremljal na višino? Včeraj ponoči smo videli nebo tako lepo, pri nastajanju dneva mora biti še lepše!« In Zahej je prikimal in dal s tem pritrdilni odgovor.
5 Rahlo in tiho so odšli vsi trije proti višini, ko je sonce pričenjalo svetleče rdeče barvati horizont. Ko je hotel Zahej nekaj spregovoriti je Jezus rekel: »Želimo si vse molče opazovati, da nam ne bo nič, prav nič ušlo!« -
6 In tako vsi trije sedejo, z obrazi obrnjenimi proti vzhajajočemu soncu, na rosnato, z mahom pokrito klop.
7 Mir in tišina sta razvezala duševno – duhovno bitje od zemeljskega. Zahej in Jakob sta pazljivo opazovala dogajanja na nebu in v dolini na Zemlji. Zdelo se je, kot da bi bil Jezus duhovno odsoten, samo občasni globoki dihljaji so pričali o njegovi prisotnosti.
8 Sonce je vzhajalo višje in višje in oči obeh so verjetno postajale blaženo utrujene, kajti Zahej je rekel Jakobu: »Sedaj sem videl pa dovolj čudovitega in to me je popolnoma osvežilo! Vendar Ti, moj ljubi Jezus, pa izgleda, da si spal? Kajti imel si oči več zaprte kot odprte.« - »Nikakor ne, moj stari, dobri Zahej! Kajti jaz sem se že zdavnaj navadil: Vse, kar ti s tvojimi očmi vidiš kot izven sebe, gledam Jaz v sebi! Kajti glej, vse, kar si ti videl, je bilo okrepčilo in poživilo za tvoj čutni svet. Vendar te vprašam: Kaj je bilo tisto, kar te je tako ujelo? Pripoveduj to svobodno, da bo resnica od videza osvobojena!«
9 Tedaj je pričel Zahej: »Najprej, da ne bom grajan, mi pustita, da se zahvalim

Bogu!
10 Bog! Ti večni! Nihče ni tak kot Ti in vse je Tvoje! Tvoje stvarstvo mi izkazuje, da si lep in čudovit! In da jaz v današnjem jutru to lahko gledam, za to se Ti zahvaljujem, istočasno tudi v imenu teh dveh mladih prijateljev! - In tako sprejmi mojo in našo zahvalo! Amen! -
11 Sedaj pa poslušajta, ljuba prijatelja! Gledam in vidim kako je luč v bobi s temo postala zmagovalka. Kajti, ko je greben postal viden v vzhajajočem jutranjem soncu, je bilo skoraj vse razsvetljeno, da so mi bili vidni najmanjši oblački. Toda to je bilo, kot da bi ti svetli oblaki predstavljali tančico, ki je nošena od nevidnih rok, da bi spoznal, da Zemlja sploh ne zasluži »to luč« sprejeti vase!
12 Vendar višje ko je vstajalo sonce, toliko manjši so postajali svetli oblački, dokler nisem videl nobenega več. Razumljivo, potem tudi v sonce nisem mogle več gledati. -
13 Toliko bolj pa so postale moje misli zaposlene z dogajanjem v naravi. V dolini sem videl samo še meglene vrste, vendar te niso šle navzdol, temveč so bile posrkane od sončne luči.
14 In potem je postalo vse živo! Ptiči, hrošči, golobi, kokoši, vse je začelo marljivo iskati vodo in hrano. -
15 In nato nisem več gledal, temveč delal prispodobe in pri tem postal blaženo utrujen. Kajti Zemlja je res čudovita in rajsko lepa!« -
16 Jezus je sedaj spregovoril, obrnjen k Jakobu: » Ali nebi tudi ti povedal, kar si videl?«
17 Jakob je pričel: »Da, moja ljuba! Nadvse polno je moje srce in bogato poplačano za marsikaj, kar mi je do sedaj dala Zemlja kot trpljenje! Kajti v vzhajajočem soncu sem videl moža, ki je kazal smisel samo za to našo Zemljo. Niti enkrat samkrat ni obrnil pogleda od Zemlje. Potem mi je bilo, kot bi stopala brezštevilna bitja proti njemu in slišal sem: »O, Gospod! Ti življenje vsega življenja! Ti luč vse luči! Dovoli nam hoditi pred Teboj, da ti pripravimo tla, da bi tvoja resnica, tvoja popolna luč, tvoje bitje popolne luči, postalo lastnina tvoje tako vroče ljubljene Zemlje!« -
18 »Vroča zahvala, vam zvestim Mojemu Očetu, za vašo voljo! Še ni prišel čas! Kajti sam in kot prvi moram dopolniti to sveto delo! Vendar na koncu »velikih časov« , potem vas bom potreboval, da bi podpirali tiste, ki bodo hoteli dopolniti to sveto delo!«
19 In ljubeče in blagoslavljajoče drsijo Njegove roke nad trumo, da bi potem Zemlji naklonjeno poslal tokove (fluid) nevidne tekoče snovi.
20 In tako sem tudi jaz delal prispodobe in primerjave in obžaloval, da sem še sedaj prebivalec te Zemlje. Kajti, mislil sem, tam govori On: »Sam moram to dopolniti!« medtem, ko bo v prihodnjih časih sposoben vsak človek to delati? – In potem sem bil iztrgan iz svojih misli!« - Sedaj pa je Jezus rekel: –»Prav in dobro sta govorila, toda

iščita tudi pojasnila, ona vam bodo dana!« -
21 Tedaj pa je Zahej zaprosil: »Najljubši mladi prijatelj! Ali nama nebi tudi Ti povedal, kaj si videl in opazoval, kot si dejal, v Sebi?«
22 »Da, rada naj bi to poslušala! Tokrat sem samo videl, kako ti, Zahej, in ti, Jakob, počivata na prsih Mojega Svetega Očeta! In v vajini sreči se izlije vame sveta sreča! In to jaz potrebujem za krepitev Moje dušne borbe! - In naj bo to dovolj! - Pojdimo v hišo! Čaka te neki sel in želi govoriti s teboj, ljubi Zahej!«
23 Počasi so se vračali. Jezus je šel v sredini in držal oba za roke in brez besed so prispeli na cilj.
24 Neki sel je tedaj prišel k Zaheju in mu prinesel vest, da Zahej, njegov sin, ne more priti na sobotni obisk v očetovo hišo, ker so ga zadržala pomembna dela in pogajanja z Rimskim poveljnikom. Šele sredi tedna bo lahko prišel in prisrčno prosi, da oba Nazarenca nikakor ne pusti odpotovati, preden ne bo z njima govoril. -
25 Zamišljeno je Zahej pokazal Jezusu to pismo, vendar je Jezus rekel: »Jaz vem za vsebino. Jaz sem tako želel in tako je prišlo to sporočilo, da boš našel danes čas, s seboj in v sebi, priti do praznovanja sobote! Z Jakobom si bova vzela dopust! Jutri, do začetka dela, bova zopet tu.« -
26 Zahej je zaprosil:««Ostanita danes vendar tu, drugače bom sam« Tedaj je Jakob hitro rekel: »Ne prosi Jezusa, da spremeni svojo voljo, kajti prosil boš zaman. Ena Njegova beseda je kot tisoč besed.« -
27 Tu pa je rekel Jezus, držeč Zaheja za roke: »Glej, zaradi tebe Te danes zapuščava, da boš postal gospod svoje lastne, proste volje! Ker, za kar se boš odločil, se mora zgoditi iz prostega vzgiba! Če pa bi bil Jaz danes celi dan tvoj gost, sploh ne bi mogel priti do samostojne odločitve! Zato naj ostane tako, kot je, ker je to najbolje. Sedaj pa bodi blagoslovljen za pravo sobotno praznovanje v sebi!«
29 In tako sta se oba oddaljila in šla v sobo, da bi se najedla, kljub soboti! Kajti na mizi je stal še nedotaknjeni zajtrk.

8. Sledite mi v notranji sobotni mir !

1 Po obedu sta odšla ven in usmerila svoje korake k bližnjemu gradbišču. Tu je potem Jezus rekel: »Sprejmi prisrčno zahvalo, ker si me spoznal in me nisi izdal! Vendar te prosim, glej v meni samo svojega brata, dokler ne pride rešitev in čas! Kajti tudi Jaz še vidim v Sebi nekaj, kar še ni razrešeno in je še zavezano! In ker te nočem pustiti samega, nama zato dopusti v tihem, razmišljajočem miru in samoti zaključiti ta dan, da nama bodo opazne želje v njihovih temeljnih koreninah postale krepilne podpore. - Kajti rečem ti, Moj Jakob, to je sedaj najsvetejše delo na nas samih! Da

bova nekoč oborožena za veliko službo na delih Gospodovih!«
2 »Ljubljeni Jezus! Naj se zgodi Tvoja volja! Vendar te prosim še za nekaj: jaz pridem tako zlahka v dvome.
3 Če Te opazujem takole po človeško, vidim, da si takšen kot jaz. Ti ješ, spiš, delaš, kot jaz. Vendar včasih, ko te gledam, se mi zdi, da Ti ne moreš biti samo človek - takšen je lahko samo Bog. Potem se začnem spraševati in potem zapadem v staro zlo. O daj mi, ker sva sama, to pojasniti!« -
4 »Moj dobri Jakob! To boš našel v sebi! In kar boš našel, si ne pusti vzeti od človeških predstav! - Če bi ti hotel dati razlago o mojem bitju, bi to bilo tako, kot da bi te zvezal. Pa tudi potem še ne bi bil prost dvomov.
5 Dvom in raziskave so borba! In skozi borbo do cilja naj bo tvoje geslo, kot je tudi Moje! Samo - kar si boš s trudom pridobi, ostane tvoje za večno! -
6 Kajti glej, ljudje bodo rekli na to za tebe: Kaj si ti in - kaj delaš - in kako stojiš pred Bogom in ljudmi! V prijetni harmoniji se bo vse dopolnjevalo! - In tako ne boš nikoli postal za igralno žogo tvojih misli in iz teh izhajajoče volje! - Trdnejši ko postajaš, toliko realnejši je tvoj svet v katerem si se včeraj ogledoval! - In tako pazi v prihodnje na to! -
7 V kratkem času bova postala eno v vsem! Si to razumel?« -
8 »Da, moj Jezus. Ti si moj Zveličar in brez Tebe nisem nič. Tvoja volja - naj bo tudi moja! - Blagoslovi me, da bom postal vreden praznovati tudi resnični sabatni praznik, poleg Tebe, vendar povezan, brez besed, s Teboj!« -
9 In tako ga je Jezus blagoslovil in rekel: » Da bova postala ¨eno¨za večno!. Amen! –
10 Tišina je bila daleč okrog njiju in njuna srca sta bila polna ljubezni!
11 In v tej tišini je postal duh zopet okrepljen, da je prinašal vsem ljudem tolažbo in moč, ter srečo in blaženost!
12 Tako nista imela nobene druge želje, kot samo dozoreti in postati sposobna za orodje večne ljubezni!
13 Dan se je nagnil, zato sta vstala in odšla, brez besede, nazaj v hišo, da bi povečerjala in si poiskala počitek. –
14 In s tem Mi sledite – v notranjo izbo! »Amen«